

Sygn. akt II KK 97/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie:

W. m. T. skazanego za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z
dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

K. E. L. i P. S. M.

skazanych za czyny z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 stycznia 2020 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt IX Ka (...)

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 1 września 2017 r., sygn. akt V K (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej K. E. L. i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w W. ;

2. oddala jako oczywiście bezzasadne kasacje wniesione przez obrońców W. M. T. i P. S. M., obciążając tych skazanych kosztami postępowania kasacyjnego - w częściach na nich przypadających;

3. zwraca K. E. L. wniesioną opłatę od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł

UZASADNIENIE

K. L. odpowiadał w procesie wraz z innymi osobami, przy czym został oskarżony o to, że w okresie od najprawdopodobniej 1999 r. do dnia 11 czerwca 2007 r. w datach bliżej nieustalonych w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego pod postacią kokainy o łącznej wadze 6.306 gram w ten sposób, iż po uprzednim nabyciu tego środka odurzającego od innej nieustalonej osoby, celem dalszego wprowadzenia do obrotu wielokrotnie zbył go W. T., każdorazowo w porcjach o masie od 50 do 100 gram, za cenę nie mniejszą niż 150 zł za 1 gram, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) w zw. art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 1 września 2017 r., sygn. akt V K (...), rozstrzygając o odpowiedzialności K. L. uznał go za winnego tego, że w okresie od 1999 r. do dnia 11 czerwca 2007 r. w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego pod postacią kokainy o łącznej wadze 5.878 gramów w ten sposób, iż po uprzednim nabyciu tego środka odurzającego od innej nieustalonej osoby, celem dalszego wprowadzenia do obrotu wielokrotnie zbył go W. T., każdorazowo w porcjach o masie od 15 do 100 gram, za cenę od 150 zł do

180 zł za 1 gram, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 maja 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to wymierzył mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec K. L. przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 881.700 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawiania wolności w sprawie od dnia 19 września 2007 r. do dnia 18 sierpnia 2008 r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w całości, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Wyrokiem tym skazano ponadto dziesięciu innych oskarżonych, w tym W. T.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych. Obrońca K. L. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, w całości. Zarzucił:

„1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 7 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez uznanie wyjaśnień W. T. złożonych w postępowaniu przygotowawczym za wiarygodne i pełne, a w konsekwencji oparcie skazania oskarżonego K. L. na wyjaśnieniach tego współoskarżonego, które w całości zostały przez niego odwołane w postępowaniu sądowym, w sytuacji gdy:

- W. T. podawał różne wersje tych samych transakcji, w których to wersjach raz uznawał, iż transakcja miała miejsce innym razem, iż jej nie było, powołując się na niepamięć i omyłkowe znaczniki w kalendarzach, często dokonane kilka lat temu,

- zapisy w kalendarzach - kółka z krzyżykami, świadczące rzekomo o obrocie narkotykami przez K. L. w żadnym razie nie dają się powiązać z jego osobą, ani też z osobą jakiegokolwiek K.,

- ilość narkotyków rzekomo nabyta od K. L. wielokrotnie się zmieniała w wyjaśnieniach W. T. od kilkuset gramów do ponad 6 kg, zaś okres początku współpracy oscylował według wyjaśnień W. T. od 2001 r. do 1999 r.,

- w kalendarzach W. T. istnieją grupy czterech osób identyfikowanych przez T. jako „K.”, „K. T. ”, „K. F. ”, „K. brat M.”, których nie sposób ustalić i powiązać z narkotykami,

- wniosek Sądu co do rozpoczęcia rzekomej współpracy narkotykowej W. T. oraz K. L. w 1999 r. na co wskazuje, zdaniem Sądu, wpis w kalendarzu w 2001 r., jest nielogiczny i tym samym dowolny,

- wniosek Sądu co do bliskich, przyjacielskich relacji pomiędzy W. T. i K. L. jest sprzeczny z transkrypcjami kilkunastu rozmów pomiędzy mężczyznami uznanymi przez sąd za oskarżonych, którzy zwracają się do siebie per „Pan” i nigdy nie mówią do siebie po imieniu;

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd okoliczności, iż współoskarżony W. T. chcąc skorzystać z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary był bezpośrednio zainteresowany zaistnieniem takich okoliczności, w których jego historia obrotu narkotykami byłaby kompletna, uwzględniająca jego dostawców, a oskarżony K. L. pełniłby w niej znaczącą rolę, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy wynika, iż żadne z dowodów nie potwierdzają wyjaśnień T. co do osoby K. L., co więcej, wyjaśnienia W. T. co do K. L. pozostają w rażącej sprzeczności z treścią zeznań świadków, z zapisami w kalendarzach, jak i wyjaśnieniami oskarżonego L., nie zostały potwierdzone żadnymi opiniami kryminalistycznymi, były istotnie zmieniane, są niepełne i niespójne, często wzajemnie sprzeczne, a następnie zostały przez niego odwołane w całości, zaś fakt potwierdzenia innymi dowodami wyjaśnień W. T. co do innych oskarżonych nie może stanowić potwierdzenia wiarygodności wyjaśnień W. T. co do udziału w obrocie narkotykami K. L.;

c) naruszenie art. 410 w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego K. Laskowskiego i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wynikających z:

- zeznań J. G., a dotyczących sprzedaży i dostarczania oskarżonemu K. L. przez W. T. owoców w skrzynkach pochodzących z jego sadów, do prowadzonego

przez K. L. Baru B., jak również okoliczności niewiązania K. L. przez tego świadka z procederem narkotykowym prowadzonym przez jej konkubenta W. T., które to zeznania zostały uznane przez sąd za wiarygodne, a powinny być podstawą dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych,

- zeznań innych współoskarżonych i świadków, z których żaden oprócz W. T., nie znał i nie kojarzył K. L. z obrotem narkotykami, podczas gdy wskazywana przez sąd wielokrotnie rzekoma nadzwyczajna ostrożność K. L., jego duży stopień przezorności, nie może uzasadniać braku dowodów jego winy;

d) art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie przez Sąd, przekraczając swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

e) art. 4 i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie przez Sąd wątpliwości występujących w sprawie, związanych z rzeczywistym udziałem K. L. w obrocie narkotykami, na korzyść oskarżonego;

f) naruszenie art. 167 k.p.k., art. 395 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie sprowadzenia i udostępnienia stronom dowodu rzeczowego w postaci nośnika CD, na którym znajdowały się nagrania rozmów telefonicznych prowadzonych rzekomo pomiędzy W. T. K. L. w 2007 r., oraz nieodstłuchanie rozmów na rozprawie, co uniemożliwiło zarówno weryfikację osób uczestniczących w rozmowach, jak i dokonanie prawidłowych ustaleń co do ich rzekomej zażyłości lub jej braku, czego nie dało się wywnioskować ze stenogramu nagrania, a co stanowiło naruszenie zasady bezpośredniości;

g) naruszenie art. 171 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o wskazanie przez oskarżyciela publicznego powodów zaniechania pobrania śladów i przeprowadzenia badań chemicznych, toksykologicznych i biologicznych z mieszkania, baru, samochodu i osoby oskarżonego K. L., w sytuacji gdy w postępowaniu przygotowawczym wykonano ogólnie aż 11 analiz toksykologicznych i biochemicznych zakończonych opiniami biegłych, które stanowiły podstawę oskarżenia innych osób, zaś wykazanie zaniechania ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego przez oskarżyciela

publicznego miało znaczenie dla sprawy, w szczególności dla oceny wiarygodności W. T., a ponadto zarzut uczestniczenia w obrocie 6 kg kokainy przez 8 lat wymagał przeprowadzenia badań na obecność chociażby mikrośladów narkotyku.

2. (...) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i:

a) uznanie przez Sąd, iż oskarżony popełnił przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego pod postacią kokainy o łącznej wadze 5878 gramów, w sytuacji gdy:

- jedyne dowodu, a więc wyjaśnień współoskarżonego W. T. co do osoby K. L., nie można uznać za wiarygodny, spójny, konsekwentny i za poparty innymi dowodami, zaś wersję zdarzeń przedstawioną przez pomawiającego współoskarżonego można by przypisać komukolwiek,

- sąd pominął okoliczność, że znaczna część narkotyku została przez sąd uznana za skonsumowaną przez W. T. jako konsumenta na przełomie 8 lat, w tym około 40% środka z 2006 i 2007 r., co wyklucza uznanie, iż doszło do uczestniczenia w obrocie - a więc w ramach rynku hurtowego przez K. L., kokainą w ilości 5878 gramów, obejmującą również środki uznane przez sąd za skonsumowane przez W. T. osobiście,

b) uznanie, że K. L. i W. T. w 1999 r. ustalili cenę sprzedaży 100 g kokainy na 4600 Euro oraz błędne obliczenie kwoty równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez K. L. od 1999 r. do 2007 r. za handel kokainą przyjmując najkorzystniejszy kurs Euro, oraz niewskazanie tego kursu przez Sąd, w sytuacji gdy obrót gotówkowy walutą Euro wprowadzono dopiero 1 stycznia 2002 r., a więc waluta ta nie istniała, a K. L. i W. T. w 1999 r. nie mogli ustalić takiej ceny w Euro, a ewentualna korzyść majątkowa uzyskana od 1999 do końca 2001 r. nie mogła zostać przeliczona na podstawie kursu wymiany tej waluty.

3. (...) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie oskarżonemu kary na podstawie art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 maja 2004 r. w zw. z art. 4 k.k., podczas gdy obowiązkiem Sądu jest wybór między konkurującymi ustawami i zastosowanie tej względniejszej dla sprawcy, a więc ustawy obowiązującej w okresie od 1 września 1998 r. do dnia 1 maja 2004 r., na

podstawie której niemożliwym było zastosowanie kary nadzwyczajnie obostrzonej wobec sprawcy czynu ciągłego, określonego w art. 12 k.k..

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt IX Ka (...), zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. L. utrzymał w mocy (pkt II wyroku), zwalniając tego oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł m.in. obrońca K. L., zaskarżając go w zakresie pkt II wyroku. Wyrokowi zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie i brak jakiegokolwiek odniesienia się do zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego:

a) z pkt 2b apelacji, tj. zarzutu dotyczącego uznania, że K. L. i W. T. w 1999 r. ustalili cenę sprzedaży 100 g kokainy na 4600 Euro oraz błędne obliczenie kwoty równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez K. L. od 1999 r. do 2007 r. za handel kokainą, przyjmując najkorzystniejszy kurs Euro, oraz niewskazanie tego kursu przez Sąd, w sytuacji gdy obrót gotówkowy walutą Euro wprowadzono dopiero 1 stycznia 2002 r., a więc waluta ta nie istniała, a K. L. i W. T. w 1999 r. nie mogli ustalić takiej ceny w walucie Euro, a ewentualna korzyść majątkowa uzyskana od 1999 do końca 2001 r. nie mogła zostać przeliczona na podstawie kursu wymiany tej waluty, co ma istotny wpływ na treść wyroku,

b) z pkt 2a apelacji, tj. uznania przez Sąd, iż oskarżony popełnił przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego pod postacią kokainy o łącznej wadze 5.878 gramów, w sytuacji gdy sąd pominął okoliczność, że znaczna część narkotyku została przez sąd uznana za skonsumowaną przez W. T. jako konsumenta na przełomie 8 lat, w tym około 40% środka z 2006 i 2007 r., co wyklucza uznanie, iż doszło do uczestniczenia w obrocie - a więc w ramach rynku hurtowego przez K. L., kokainą w ilości 5.878

gramów, obejmującą również środki uznane przez sąd za skonsumowane przez W. T. osobiście, co ma istotny wpływ na treść wyroku,

2. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegające na arbitralnym oraz bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego poczynionego przez Sąd I instancji oraz na braku należytej kontroli odwoławczej zarzutów apelacyjnych zawartych w pkt. 1a, 1b i 1d apelacji, a dotyczących naruszenia art. 7 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez ogólnikowe powołanie się na poprawność orzeczenia Sądu *a quo* oraz odniesienie się do ogólnej argumentacji sądu zawartej w uzasadnieniu „podobnych” zarzutów innych apelacji, podczas gdy szczegółowość i obszerność zarzutów apelacji co do naruszenia art. 7 k.p.k. wymagała rzetelnego ustosunkowania się do zarzutu oraz wykazania konkretnymi argumentami, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach dotyczących konkretnie osoby K. L., dlaczego uznano ten zarzut apelacji za bezzasadny.

3. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 435 k.p.k. polegające na niedokonaniu zmiany wyroku wobec oskarżonego K. L. w sytuacji gdy Sąd II Instancji w ramach kontroli odwoławczej zmienił wyrok w pkt 1a wobec współoskarżonego W. T., co nastąpiło wobec zakwestionowania zebranego w sprawie materiału dowodowego co do ilości kokainy udzielonej przez W. T., które to ustalenia winny korelować z ustaleniami poczynionymi wobec K. L. co do ilości udzielonego przez skarżącego W. T. środka odurzającego, biorąc pod uwagę ustalenia sądów I i II instancji, iż w latach 1999 - 2005 jedynym dostawcą kokainy dla W. T. był K. L., a następnie wpływać na ustalenia dotyczące ilości środka jakie K. L. miał udzielić W. T. w tym okresie, oraz na wymiar kary i środków karnych wobec K. L..

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w L. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się częściowo zasadna, w szczególności stwierdzenie trafności zarzutu ujętego w pkt 3 skargi nakazywało wydanie postulowanego przez obrońcę skazanego orzeczenia. Przed jego omówieniem, należy stwierdzić, że:

1. Chociaż Sąd drugiej instancji kolejno omawiał liczne zarzuty podniesione w apelacji, to z niewiadomych względów pominął zarzut z pkt 2b, wobec czego ma rację skarżący, gdy w zarzucie ujętym w pkt 1a kasacji zwrócił uwagę, że Sąd ten nie odniósł się do kwestii niemożliwości uzgodnienia przez K. L. i W. T. w 1999 r. ceny sprzedaży kokainy w walucie euro. Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, że to ustalenie Sądu *meriti* jest jawnie błędne, a to z tego powodu, że w tym czasie wspomniana waluta nie istniała. W odpowiedzi na kasację prokurator prawidłowo wskazała, że „rację ma skarżący co do daty wprowadzenia Euro do systemu monetarnego. Jednakże myli się w kwestii braku możliwości wykorzystywania Euro jako punktu odniesienia lub przelicznika w nielegalnych transakcjach narkotykowych. Euro – waluta kontraktów i płatności w 11 krajach, od 1 stycznia 1999 r. miała także przelicznik i kurs do złotego. Dlatego stała się również punktem odniesienia lub przelicznikiem w nielegalnym obrocie narkotykowym, co – w realiach niniejszej sprawy – wynika z wyjaśnień W. T., na podstawie których Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w tym zakresie oraz określił kwotę równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez K. L. ze sprzedaży kokainy”. W takim razie należało zgodzić się z prokuratorem, że uchybienie Sądu Okręgowego nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia.

2. Wypada potwierdzić również kolejne sygnalizowane w kasacji uchybienie Sądu *ad quem*, polegające na nieodniesieniu się do zarzutu z pkt 2a tiret drugie apelacji, który optował za potrzebą uwzględnienia, że K. L. nie można przypisać udziału w obrocie kokainą o wadze 5878 g w sytuacji, gdy ustalono, że znaczną część nabytej od niego kokainy W. T. zużytkował jako konsument. Istotne znacznie ma jednak okoliczność, że w opisie czynu przypisanego K. L. wskazano, że zbył W. T. kokainę „celem dalszego wprowadzenia do obrotu”, a więc, że z takim zamiarem działał, natomiast nie ustalono, że wiedział, iż W. T. część kokainy zużyje na własne potrzeby. Należy podzielić wyrażony w orzecznictwie pogląd, że w sytuacji, gdy sprzedający środki odurzające (substancje psychotropowe) ma świadomość, że przekazywane środki odurzające trafią do dalszego obrotu, ale część z nich

zostanie przeznaczona na własny użytek odbiorcy tych środków, to dojdzie do zbiegu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – art. 56 i art. 59. Jeżeli jednak sprzedający świadomości takiej nie ma, to działając w granicach swojego zamiaru odpowie za czyn kwalifikowany wyłącznie z art. 56 wymienionej ustawy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 września 2005 r., II AKa 160/05). Jak wspomniano, w niniejszej sprawie nie poczyniono ustaleń, że K. L. miał świadomość, iż pewną część sprzedanej mu kokainy W. T. zużyje na własne potrzeby, zatem przyjęta przez Sąd pierwszej instancji kwalifikacja prawna przypisanego mu czynu, jak też podana ilość środka mająca być, według wiedzy skazanego, wprowadzona do obrotu, były prawidłowe, a sygnalizowane w kasacji zaniechanie Sądu odwoławczego nie mogło mieć wpływu na treść wyroku.

3. Nie jest zasadny zarzut z pkt 2 kasacji. Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów zawartych w pkt. 1a, 1b i 1d apelacji, które zasadniczo sprowadzały się do kwestionowania poglądu Sądu Rejonowego, że zebrane dowody pozwalają przypisać K. L. przestępstwo opisane w wyroku. Uwaga obrony skupiła się na wykazaniu, że z naruszeniem art. 7 k.p.k. Sąd *meriti* ocenił, iż wyjaśnienia złożone przez W. T. w postępowaniu przygotowawczym, wskazujące na sprawstwo K. L., są wiarygodne. Nie sposób jednak przyjąć, że Sąd Okręgowy odniósł się do tych zarzutów nierzetelnie, ogólnikowo, bez przytoczenia konkretnych argumentów, dla których uznał je za niezasadne i przez to naruszył, i to rażąco, art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. W szczególności rozważył takie kwestie, jak wartość dowodowa zapisów na temat transakcji narkotykowych czynionych w kalendarzach przez W. T., nieprzeprowadzenie określonych ekspertyz kryminalistycznych, czy wnioski wypływające z zeznań J. G., uznając finalnie, że zebrane dowody Sąd *quo* ocenił zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz że w odniesieniu do K. L. nie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na jego korzyść.

Jak wcześniej wspomniano, jako zasadny należało ocenić zarzut z pkt 3 kasacji, podnoszącego rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy art. 435 k.p.k. wobec niedokonania zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do K. L., mimo zmiany wyroku wobec W. T. A. J.. Sąd Rejonowy w pkt I.a wyroku przypisał W. T. zachowanie polegające na tym, że w okresie od przełomu lat 1994/1995 do

12 czerwca 2007 r. po uprzednim nabyciu kokainy udzielił ustalonym i nieustalonym osobom w okresie od przełomu 1994/1995 r. do przełomu 1996/1997 2016 gramów tego środka odurzającego oraz w okresie od 1997 r. do 12 czerwca 2007 r. 20 893 porcje tego środka o wadze 0,6 grama każda porcja, powstałych przez zmieszanie nabytej kokainy w ilości 6268 gramów z glukozą i innymi substancjami w proporcji 1:1, w tym w okresie od 1995 r. do 2005 r. A. J. co najmniej 1440 porcji kokainy o łącznej masie 864 gramy. Natomiast A. J. w pkt XXIX wyroku przypisał zachowanie polegające na tym, że w okresie od 1995 r. do przełomu 2005/2006 r. po uprzednim wielokrotnym nabyciu od W. T. posiadał środek odurzający pod postacią kokainy o łącznej masie 864 g.

Sąd Okręgowy w odniesieniu do czynu zarzucanego W. T. orzekł, że „łączną ilość udzielanego w całym okresie środka odurzającego w postaci kokainy zmniejsza o 1348 porcji do 21 561 porcji, zaś łączną ilość udzielanej kokainy zmniejsza z 6268 gram do 6212,8 gram” oraz że „oskarżony W. M. T. w okresie od 7 września 2002 r. do 8 marca 2004 r. udzielił A. J. 92 porcje kokainy o łącznej masie 55,2 grama”. W odniesieniu do A. J. orzekł, że po uprzednim nabyciu od W. T. posiadał on kokainę w krótszym czasie i w mniejszej ilości niż ustalił to Sąd Rejonowy, mianowicie w dniu 7 września 2002r. w ilości 6 g, oraz w okresie od 8 marca 2003 r. do 8 marca 2004 r. w ilości 49,2 g. Sygnalizując wadliwość rozstrzygnięcia dotyczącego W. T., polegającą na tym, że 1348 porcji kokainy miałyby ważyć zaledwie $(6268 - 6212,8) \cdot 55,2$ grama, tyle samo co 92 porcje udzielone A. J. (w uzasadnieniu wyroku, tłumacząc złagodzenie kary wymierzonej W. T. stwierdzono jednak, że „ilość udzielonego środka odurzającego w postaci kokainy zmniejszyła się o 808,8 gram”), należy też wskazać, że Sąd Okręgowy powinien zauważyć, iż według ustaleń Sądu Rejonowego:

- około miesiąca po aresztowaniu 10 grudnia 1999 r. J. B., dotychczasowego dostawcy kokainy, W. T. rozpoczął zakup kokainy od K. L., który został jego stałym dostawcą. Dopiero w 2006 r. dostawcą kokainy został D. K., chociaż w tymże roku W. T. kupował kokainę również od K. L., ale od grudnia 2006 r., kiedy D. K. został aresztowany, znowu tylko od niego (s. 5-7 uzasadnienia wyroku SR),

- z powyższego wynika, że w latach 2002-2004 jedynym dostawcą kokainy dla W. T. był K. L., w każdym razie uzasadnienie wyroku SR nie wskazuje, że w tym czasie T. kupował ten środek jeszcze u innych osób,

- dopiero „w 2006 i 2007 r. oskarżony W. T. część kokainy zakupionej od K. L. i D. K. posiadał na własny użytek” (s. 10 uzasadnienia wyroku SR).

Sąd Okręgowy stwierdził, że „zmniejszenie ilości kokainy udzielonej oskarżonemu A. J. spowodowało konieczność zmiany wyroku w odniesieniu do W. T. ”. Jak zaznaczono, zmiana ta polegała m.in. na ustaleniu, że A. J. udzielił on kokainy nie w latach 1995-2005 o łącznej masie 864 gramów, ale w latach 2002-2004 o łącznej masie 55,2 grama, w konsekwencji, że łącznie udzielił on innym osobom mniej kokainy niż ustalił to Sąd pierwszej instancji (808,8 g mniej, jak prawidłowo wskazano w uzasadnieniu wyroku). W takim jednak wypadku Sąd odwoławczy powinien rozważyć, czy nie zachodzi konieczność zmiany wyroku również w odniesieniu do K. L., zwłaszcza przez zredukowanie ilości kokainy, którą wprowadził do obrotu, sprzedając ją W. T.. Skoro bowiem ustalił, że W. T. w sumie udzielił innym osobom o ponad 800 g kokainy mniej, przy czym ta redukcja wynikała ze zmniejszenia ilości kokainy udzielonej A. J. w latach 2002-2004, kiedy to K. L. był jedynym jej dostawcą dla W. T., zarazem nie ustalono, że ten w tym czasie nabywał ją od innych osób, nadto nie ustalono, że w tym czasie zużywał kokainę na własne potrzeby (jak wspomniano, czynił to dopiero poczynawszy od 2006 r.), to całkiem wyraźnie rysowała się potrzeba zmiany wyroku na podstawie art. 435 k.p.k. również w odniesieniu do K. L.. W pierwszej kolejności przez zredukowanie łącznej ilości kokainy wprowadzonej przez niego do obrotu, co skutkowałoby też zmianą opartego na przepisie 45 § 1 k.k. orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowej i ewentualnie wysokości wymierzonych mu kar.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy w odniesieniu do K. L. orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku, stosownie do art. 527 § 4 k.p.k. nakazując zwrócenie oskarżonemu wniesionej opłaty od kasacji.

Rozpoznając ponownie sprawę tego oskarżonego, Sąd Okręgowy w W. weźmie pod uwagę spostrzeżenia poczynione w niniejszym uzasadnieniu.

